

Den næste sag på dagsordenen var:

**5) Anden behandling af lovforslag nr. L 57: Forslag til lov om Folketingets Ombudsmand.** Af Erling Olsen (S), Ivar Hansen (V), Henning Grove (KF), Margrete Auken (SF) og Kirsten Jacobsen (FP). (Fremsat 2/11 95. Første behandling 15/11 95. Betænkning 14/5 96).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

### Forhandling

**Dorte Bennedsen (S):**

Det er nu godt halvandet år siden, at Folketingets Præsidium fremsatte forslag til ændring af ombudsmandsloven, og det har under hele denne lange proces været Socialdemokratiets ønske, at ændringer i ombudsmandslovgivningen skulle ske med et flertal, der som minimum omfatter partier både til venstre og til højre for regeringspartierne, for vi finder det overordentlig vigtigt, at der er en bred opbakning bag Ombudsmanden og bag de regelsæt, institutionen skal arbejde efter.

Det er derfor med meget stor glæde og tilfredshed, at vi i dag kan konstatere, at det er lykkedes at få langt de fleste af Folketingets partier bag lovændringen.

At opnå så bred en enighed forudsætter naturligvis, at partierne er indstillet på at bøje sig mod hinanden. Det kan man så udtrykke mere eller mindre smagfuldt. Dagbladet Politiken valgte den mindst smagfulde måde, da det i lederen den 17. maj skrev:

»Ingen af forligspartierne lægger skjul på, at revisionen af ombudsmandsloven er resultatet af en god, gammeldags politisk studehandel.« Hvor Politiken ved det fra, får stå hen i det uvisse. Socialdemokratiets ordfører har de i hvert fald ikke talt med.

Når syv partier, som ikke ser ens på alle enkeltheder, alligevel finder det vigtigt med en bred opbakning, siger det sig selv, at der skal gives og tages, at der skal indgås kompromis. At lytte til andres standpunkter og derigennem nå

frem til en bred enighed er vel en vigtig del af demokratiets væsen, og det kan unægtelig undre, at just dagbladet Politiken finder det betimeligt at tale nedsættende om det.

I denne sag er der givet og taget. Den pris, Socialdemokratiet har betalt, er, at vi har accepteret, at afgørelser i Flygtningenævnet ikke fremover kan ankes til Ombudsmanden. Den tanke er unægtelig ikke blomstret i vores have, men vi står ved, at vi har accepteret det.

Når vi trods betæneligheder har ment det forsvarligt at undtage Flygtningenævnet, skyldes det, at vi finder det væsentligt, at ombudsmanden personlig kan præge institutionen, og med den udvidelse af arbejdsområdet, der sker med kommunerne, var det derfor nærliggende at se på, om der kunne begrænses andre steder.

Hertil kommer, at betænkningen, der ligger til grund for forslaget, peger på, at man kan undtage nævn, der arbejder under domstolslignende former. Og Flygtningenævnet har netop en dommer som formand, har kontradiktorisk proces, har mundtlighed, advokatbistand osv.

Men for Socialdemokratiet er det vigtigt, at kompromiset indebærer, at selv om Flygtningenævnets afgørelser ikke kan ankes, så bevarer ombudsmanden sin ret til at gå ind i flygtningesager af egen drift. Det vil sige, at han kan tage dem op, dersom han bliver opmærksom på problemer.

Vi har som sagt med en vis betænkelighed accepteret, at nævnet undtages, men vi vil, som det også fremgår af betænkningen, meget nøje følge, om de retsgarantier, der i dag findes i nævnsbehandlingen, også fremover håndhæves, så præmisserne for beslutningen ikke skrider.

Og så vil jeg til sidst føje til, at jeg som medlem af Nordisk Råd skal gøre opmærksom på, at Folketinget for relativt nylig har ratificeret en ændring af Helsingforsaftalen, hvori der findes en ikkediskriminationsbestemmelse vedrørende nordiske statsborgere. Nordiske statsborgeres problemer opstår oftest i forhold til kommunerne, og vi går i Socialdemokratiet ud fra, at ombudsmanden, når det kommunale område lægges under hans virke, også varetager de hensyn, som Helsingforsaftalen peger på.

**Birthe Rønn Hornbech (V):**

Det lovforslag om Folketingets Ombudsmand, som om få dage bliver vedtaget med et meget bredt flertal, er udtryk for, at Folketinget selv og Folketinget alene har foretaget lovgivningsarbejde, og jeg vil godt takke Retsudvalgets